

Arrest

nr. 201 186 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 6 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JESSEN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2013 dient verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 124 493 van 22 mei 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 13 oktober 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische adoptant B.M.

Op 11 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 4 mei 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische adoptant B.M.

Op 27 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2017 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische adoptievader de genaamde B. M. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag in dd. 13.10.2016 dewelke werd geweigerd dd. 03.04.2017, omdat er niet werd aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van zijn de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn in het verleden worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Bankuittreksel met een storting van cash geld door B. M. (...) ten bedrage van 250 euro dd. 20.04.2017. en vervolgens een storting ten gunste van A. B. (...) ten bedrage van 250 euro dd. 20.04.2017, stortingen dd. 29.05.2017 250 euro, 03.07.2017 250 euro. - Verzendingen van geld via western union, door B., M. (...) aan B. I. (...) dd.10.12.03, dd. 05.05.03.

- Verzendingen van geld via western union, door B., M. (...) aan B. S. (...) dd. 25.02.04, dd.29.09.03, dd. 10.09.03, dd. 30.01.03, dd. 13.03.02, dd. 24.04.02, dd. 30.04.02

- Verklaring afgeleverd door het OCMW Heusden-Zolder dd. 07.06.2017 met verklaring dat B. M. (...) RR. (...) geen financiële steun krijgt.

- Verklaring afgeleverd door het OCMW Heusden-Zolder dd. 07.06.2017 met verklaring dat B. S. (...) RR. (...) geen financiële steun krijgt.

- Verklaring afgeleverd door het OCMW Heusden-Zolder dd. 07.06.2017 met verklaring dat B. A. (...) RR. (...) geen financiële steun krijgt.

- Bewijs van geen bezit van kadastrale eigendom afgeleverd te G. (...) (Kosovo) dd. 15.05.2017, als bewijs dat A., B. (...) geen enkel eigendom bezit in het KCLIS systeem.

- Attest afgeleverd door de christelijke Mutualiteit datum uitgifte: 06.06.2017, met betrekking tot de bestaansmiddelen van B. M. (...). Waaruit blijkt dat hij sinds 01.12.2009 tot heden en verder (+66%) arbeidsongeschikt verklaard is. Bovendien is +66% invalide RIZIV erkend vanaf 01.12.2010. De referentie persoon ontving gedurende de periode januari 2017 tot en met mei 2017 7749,39 euro Bruto. Aan de hand van de aangebrachte bewijzen kan enkel vastgesteld worden dat betrokkene niet in het bezit zou zijn van enige eigendom in Kosovo. Er zijn echter geen bewijzen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene niet beschikt over enige vorm van inkomsten. De overdrachten van geld via Western Union zijn niet gericht aan betrokkene zelf maar aan derden en kunnen dus niet worden aanvaard als bewijzen ten laste.

De storting van 250 euro in de vorm van zakgeld aan betrokkene door de referentiepersoon dateren van 20.04.2017, van 29.05.2017 en van 03.07.2017 en zijn dus pas gebeurd na de weigering van de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 11.04.2017.

Uit de historiek van het dossier blijkt tevens dat betrokkene alvorens hij naar België is gekomen dd. 27/07/2013 in Hongarije heeft verbleven. Uit een verklaring van de referentiepersoon bij de politie, gevoegd bij de regularisatieaanvraag 9 bis dd. 11/12/2013 (geweigerd dd. 21/01/2014 en betekend dd. 27/01/2014) blijkt dat betrokkene op 17 jarige leeftijd alleen naar Hongarije is vertrokken om er te gaan werken. Hij zou er gewerkt hebben als bakker en er zijn opgevangen door de zoon van de stiefbroer van de referentiepersoon. Zijn verblijf in Hongarije wordt bevestigd door het visum dat hij heeft bekomen en de binnenkomst in Hongarije dd. 04/03/2012 en de verblijfskaart in het kader van een tewerkstelling afgegeven dd. 27/12/2013. Er worden echter geen bewijzen aangebracht dat betrokkene in Hongarije door zijn adoptievader werd onderhouden en al daar ten laste was.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en effectief ten laste was vanuit het land van herkomst en vanuit Hongarije blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon in overeenstemming met de vereisten van art. 40bis, §2, 3° waar art. 40ter betreffende descendenten naar verwijst.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen verwerven. Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie."

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt: "...de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen..."

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt: "...Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..."

Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zijn adoptievader, de heer B. M. (...).

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker in zijn van herkomst niet ten laste was van referentiepersoon.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat verzoeker naar België kwam in 2013. Verzoeker was op dat moment 19 jaar. Doch werden de overdrachten van geld via Western Union niet aanvaard als bewijzen ten laste aangezien ze niet naar betrokkene zelf gericht werden maar aan een derden. Er dient opgemerkt te worden dat er geen bewijzen voorgelegd dienen te worden dat verzoeker ten laste is van zijn adoptievader indien verzoeker jonger is dan 21 jaar. Echter, hoewel deze niet vereist waren, heeft verzoeker toch deze bewijzen overgemaakt aan DVZ. Doch, was verzoeker destijds minderjarig en was het onmogelijk voor de referentiepersoon om de overdrachten van geld via Western Union op naam van verzoeker zelf te doen. Bijgevolg werd het geld dan ook gestuurd naar familieleden (voornamelijk oom) van verzoeker.

Het feit dat verzoeker reeds voor zijn komst naar België enkele maanden in Hongarije heeft verbleven en af en toe in de bakkerij werkte en opgevangen werd door de zoon van de stiefbroer van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan.

Bovendien zou er niet afdoende zijn aangetoond dat verzoeker onvermogen is. Nochtans werd het bewijs geleverd dat verzoeker geen bezit van kadastrale eigendom heeft in Kosovo. Het spreekt verder voor zich dat verzoeker geen inkomsten verwerft uit Hongarije aangezien hij daar geen verblijfsvergunning heeft.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia¹ en Reyes². Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de 1 HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37 2 HvJ C-423/12 van 16 januari 2014 materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De financiële steun door referentiepersoon gebeurde voornamelijk door handgift, waardoor het onmogelijk is om hiervan een schriftelijk bewijs neer te leggen. Bovendien kon zoals reeds vermeld, referentiepersoon onmogelijk geld op naam van verzoeker overmaken, daar verzoeker nog minderjarig was.

Referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte van verzoeker en draagt alle financiële kosten van verzoeker.

Verzoeker verblijft sinds 2013 in België, hij was amper 19 jaar toen hij naar België kwam. Verzoeker is bij zijn stiefvader in België komen wonen, omwille van de precare situatie waarin hij leefde in zijn land van herkomst, en is steeds ten laste geweest van referentiepersoon.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 19.07.1991;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht bovenvermelde bepalingen geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht zou besloten hebben dat verzoekende partij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft besloten het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Verweerder laat hierbij vooreerst gelden dat verzoekende partij een vestigingsaanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)"

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verweerder wijst er op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht werd opgemerkt dat verzoekende partij dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoekster.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde documenten:

- Bankruittreksel met storting geld dd. 20.04.2017, dd. 29.05.2017 en dd. 03.07.2017;
- Verzendingen van geld via West Union dd. 10.12.2003 en dd. 05.05.2013;
- Verschillende verklaringen van het OCMW Heusden – Zolder;
- Attest niet eigendom dd. 15.05.2017;
- Attest CM dd. 06.06.2017.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en rekening houdend met de concrete elementen van de situatie van verzoekende partij, heeft geoordeeld dat niet afdoende blijkt dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.

De verzendingen van geld via Western Union werden niet gericht aan verzoekende partij zelf maar aan derden en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als bewijzen ten laste.

De bewering van verzoekende partij, als zou verzoeker op het ogenblik van de verzendingen minderjarig geweest zijn en het onmogelijk was voor de referentiepersoon om de overdrachten op naam van verzoekende partij zelf te doen, is weinig geloofwaardig en wordt niet aannemelijk gemaakt.

De overige neergelegde stukken kunnen ook bezwaarlijk als bewijs worden aanzien dat verzoekende partij in het land van herkomst niet zelf inkomsten verwierf of onvoldoende inkomsten.

De ongestaafde beweringen als zou verzoekende partij nooit werkzaam zijn geweest in het land van herkomst, en aldus nooit een eigendom heeft kunnen aankopen en tot slot voornamelijk financiële steun hebben ontvangen in de vorm van een handgift, kunnen niet zomaar worden aangenomen.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat zij alle documenten verzameld heeft die zij kan verkrijgen in haar land van herkomst, laat verweerder gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te vereisen dat er stukken worden voorgelegd die de staat van onvermogen aantonen van verzoekende partij in haar land van herkomst, die effectief dienen aan te tonen dat verzoekende partij onvermogen is in haar land van herkomst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon”*, waarbij aan de hand van de door verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en effectief ten laste was vanuit het land van herkomst en vanuit Hongarije”*. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen

die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit.

Te dezen verwijst verzoeker zelf in het middel naar de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) van het Hof van Justitie van de Europese Unie en laat hij gelden dat het begrip “ten laste zijn” in het licht van die rechtspraak dient te worden geïnterpreteerd en dat dit inhoudt *“dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam”*. De Raad wijst er op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Verzoeker werpt op dat hij naar België kwam in 2013 en dat hij toen 19 jaar was. Verzoeker werpt op dat geen bewijzen van het “ten laste” zijn dienen te worden overgemaakt indien men jonger was dan 21 jaar. In die zin meent verzoeker dat hij de bewijzen van verzendingen van geld via Western Union in feite niet diende over te maken, hetgeen hij desondanks toch heeft gedaan. Voorts voert verzoeker aan dat hij destijds minderjarig was en dat het onmogelijk was voor de referentiepersoon om verzendingen van geld via Western Union op naam van verzoeker zelf te doen en het geld dan voornamelijk werd gestuurd naar de familieleden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij op het moment van de bestreden beslissing reeds 21 jaar was. Uit artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet blijkt dat als familieleden van de Belg worden beschouwd: *“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”*. De interpretatie van verzoeker dat hij niet dient aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon vóórdat hij de leeftijd van 21 jaar had bereikt, vindt geen steun in de lezing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aangeeft dat niet rechtstreeks naar hem geld kon worden overgemaakt zolang hij nog minderjarig was, laat hij na zijn betoog te onderbouwen met een begin van bewijs.

Verzoeker werpt op dat het gegeven dat hij voor zijn komst naar België enkele maanden in Hongarije heeft verbleven en af en toe in een bakkerij werkte en opgevangen werd door de zoon van de stiefbroer van de referentiepersoon geen afbreuk doet aan hetgeen hij hiervoor heeft uiteengezet. Er wordt evenwel niet ingezien waarom verzoekers verblijf in Hongarije niet relevant zou zijn. Verzoeker betwist niet dat hij voor zijn komst naar België nog in Hongarije heeft verbleven. Evenmin betwist verzoeker dat hij *“geen bewijzen (heeft) aangebracht dat betrokkene in Hongarije door zijn adoptievader werd onderhouden en al daar ten laste was”*. Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij *“niet afdoende heeft aangetoond (...) (dat hij) effectief ten laste was vanuit het land van herkomst en vanuit Hongarije”*.

Voorts betwist verzoeker dat hij niet afdoende zou hebben aangetoond onvermogen te zijn. Verzoeker voert aan dat hij nochtans het bewijs had geleverd dat hij geen kadastrale eigendom in Kosovo bezit en dat hij geen inkomsten verwerft uit Hongarije aangezien hij daar geen verblijfsvergunning heeft. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een herhaling van de stukken die hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent met name dat *“(a)an de hand van de aangebrachte bewijzen (...) enkel vastgesteld (kan) worden dat betrokkene niet in het bezit zou zijn van enige eigendom in Kosovo”* en dat *“(e)r (...) echter geen bewijzen aangebracht (zijn) waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene niet beschikt over enige vorm van inkomsten”* te ontkrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen inkomsten verwerft uit Hongarije aangezien hij daar geen verblijfsvergunning heeft, wordt erop gewezen dat zoals verzoeker zelf aanstipt het begrip “ten laste” inhoudt *“dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam”*. Te dezen betwist verzoeker niet dat hij vooraleer hij naar België kwam in Hongarije heeft verbleven. Evenmin betwist verzoeker dat *“(u)it een verklaring van de referentiepersoon bij de politie, gevoegd bij de regularisatieaanvraag 9 bis dd. 11/12/2013 (...) blijkt dat betrokkene op 17 jarige leeftijd alleen naar Hongarije is vertrokken om er te gaan werken”* en dat *“(z)ijn verblijf in Hongarije wordt bevestigd door het visum dat hij heeft bekomen en de binnenkomst in Hongarije dd. 04/03/2012 en de verblijfskaart in het kader van een tewerkstelling afgegeven dd.*

27/12/2013.” Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat hij “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”.

Voorts werpt verzoeker op dat de financiële steun van de referentiepersoon voornamelijk bestond uit handgiften zodat hij hiervan geen bewijzen kan voorleggen. Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hiervan een begin van bewijs werd voorgelegd en dat verzoeker ook nu nalaat om deze blote bewering met enig gegeven te staven.

Verzoeker laat nog gelden dat de referentiepersoon instaat voor de basisbehoefte van verzoeker en hij alle financiële kosten van verzoeker draagt. Verder herhaalt verzoeker nogmaals dat hij sinds 2013 in België verblijft, hij toen amper 19 jaar oud was, hij bij zijn stiefvader in België kwam wonen omwille van de preciaire situatie in zijn land van herkomst en hij steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon. Door middel van zijn betoog tracht verzoeker aan te geven dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, hij laat evenwel na aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET